

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/101/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124205807
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8124205807.3

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., právne zast.: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345 proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s. ; skrátený názov: VÚB, a.s. so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava-Nové Mesto, IČO: 31 320 155, právne zast.: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-Ružinov IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadost'učinenie

rozhodol:

- I. Konanie zastavuje.
- II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 01.07.2024 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom – VÚB, a.s. zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 480 € odvolávajúc sa na rozsudok OS Prešov sp. zn. 24Csp/103/2021, kde zo žalovanej sumy 2422,67 € bola priznaná voči žalobkyni (vtedajšej žalovanej) iba suma 1462,60 €.

2. V rovnaký čas bola žalobkyňou podaná ďalšia žaloba voči právnomu nástupcovi teraz žalovaného – Intrum Slovakia, s.r.o. o zaplataenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 960,07 € odvolávajúc sa na rozsudok OS Prešov sp. zn. 24Csp/103/2021, kde zo žalovanej sumy 2422,67 € bola priznaná voči žalobkyni (vtedajšej žalovanej) iba suma 1462,60 €.

3. Z dôvodu porovnania uvádza súd kompletné znenie oboch žalôb:

3.1. Znenie žaloby vo veci sp. zn. 9Csp/101/2024:

„I.

V súdnom konaní o zaplataenie vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 24Csp/103/2021 som bola čiastočne úspešná ako žalovaná v postavení spotrebiteľa.

Žalovaná (predtým pôvodne žalobkyňa) si v tzv. základnom konaní uplatňovala nárok na zaplataenie sumy 2 422,67 € s príslušenstvom. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 24Csp/103/2021-116 zo dňa 06.06.2022 ma zaviazal k povinnosti zaplatiť sumu vo výške 1 462,60 € s prísl., a v prevyšujúcej časti vo výške 960,07 € žalobu zamietol.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyberám:

- odsek 6. odôvodnenia: „Právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) uzavrel so žalovanou dňa 19.4.2017 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2800 eur. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splatiť v 120 mesačných splátkach po 49,16 eur až do celkovej sumy úveru 5 899,20 eur. Pri uzatváraní zmluvy veriteľ neskúmal schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver.“

- odsek 7. odôvodnenia: „Žalovaná porušila svoju povinnosť splácať dlh v pravidelných mesačných splátkach, ku dňu podania žaloby uhradila sumu 1 157,40 eur. V priebehu konania uhradila sumu 180 eur.“

- odsek 23. odôvodnenia: „Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie únijné právo a s poukazom na § 7 odsek 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa. Bolo na žalobcov, aby tento preukázal, že bonita žalovanej bola náležite skúmaná, že bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 odsek 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.“

- odsek 24. odôvodnenia: „Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o úvere, pričom právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Na výzvu súdu žalobca oznámil, že žalovaná bola povinná predložiť potvrdenie o svojom príjme, tvrdené skutočnosti však ničím nepreukázal, preto mal súd za to, že veriteľ žiadnym spôsobom neskúmal schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver, pretože ak by aspoň minimálne skúmal bonitu žalovanej, žiaden úver by jej nebol neposkytol. Nakoľko právny predchodca žalobcu hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť bonitu dlžníka, súd považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.“

- odsek 25. odôvodnenia: „Na základe úverovej zmluvy bola žalovanej poskytnutá suma 2 800 eur, ktorú mala žalovaná splatiť v 120 mesačných splátkach po 49,17 eur, poskytnutý úver sa však považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná do podania žaloby uhradila 1 157,40 eur, v priebehu konania uhradila sumu 180 eur, a to platbami zo dňa 21.5.2021 vo výške 15 eur, dňa 22.6.2021 vo výške 15 eur, dňa 21.7.2021 vo výške 15 eur, dňa 23.8.2021 vo výške 15 eur, dňa 22.9.2021 vo výške 15 eur, dňa 21.10.2021 vo výške 15 eur, dňa 22.11.2021 vo výške 15 eur, dňa 28.1.2022 vo výške 15 eur, dňa 23.3.2022 vo výške 15 eur, dňa 22.4.2022 vo výške 15 eur, dňa 23.5.2022 vo výške 15 eur. Z uvedeného dôvodu súd žalobe žalobcu vyhovel čiastočne a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1 462,60 eur.“

- odsek 26. odôvodnenia: „V ostávajúcej časti súd žalobu zamietol z dôvodu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá.“

Dôkaz: rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 24Csp/103/2021-116 zo dňa 06.06.2022

Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“

Rozsudkom vydaným v základnom konaní je preukázané, že žalovaná porušila moje právo tým, že v rámci zmluvného vzťahu postupovala v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z., keďže úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na porušenie povinnosti dodávateľa postupovať v súlade s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa, a následne odo mňa požadovala nedôvodný nárok čo do jeho výšky v súdnom konaní.

Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie (ďalej aj „PFZ“) za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v základnom konaní.

Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalovanej nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že si žalovaná uplatnila nedôvodnú pohľadávku.

Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považujem sumu vo výške 480,- €, čo predstavuje cca 1/2 zo sumy, ktorú žalovaná nedôvodne odo mňa požadovala v základnom konaní, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa chcel obohatiť.

Výška finančného zadostučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť. Pojem „primeraný“ má viacero synonym, avšak jedným z nich je slovo „spravodlivý“. Výška primeraného finančného zadostučinenia preto nemôže mať len symbolický význam, pretože symbolická výška nezohľadňuje obsah pojmu spravodlivosť. Zároveň je potrebné zohľadniť aj účel inštitútu PFZ, a to jeho sankčnú, odradzujúcu, satisfakčnú a relutárnu funkciu.

V tejto súvislosti dávam do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa.

Nakoľko som spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. Z tohto dôvodu sa domáham PFZ vo výške 480,- €. Aj s ohľadom na výšku sumy nedôvodne požadovanej v základnom konaní, ako aj opakované porušenia povinnosti veriteľa, o čom má žalovaná z obdobných súdnych konaní skúsenosť a vedomosť mám za to, že PFZ vo výške 480,- €, naplní jednotlivé ciele a funkcie inštitútu PFZ. Uvedená výška je podľa môjho názoru nanajvýš v minimálnej miere primeraná aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút), ktoré podľa zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Národná banka Slovenska.

Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 24Csp/103/2021-116 zo dňa 06.06.2022, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v tzv. základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

II.

Na základe uvedeného navrhujem, aby súd po vykonanom dokazovaní vyhlásil tento

r o z s u d o k :

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni 480,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

3.2. Žaloba vo veci 29Csp/101/2024.

„I.

V súdnom konaní o zaplatenie vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 24Csp/103/2021 som bola čiastočne úspešná ako žalovaná v postavení spotrebiteľa.

Žalovaný (predtým žalobca) si v tzv. základnom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 2 422,67 € s príslušenstvom. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 24Csp/103/2021-116 zo dňa 06.06.2022 ma zaviazal k povinnosti zaplatiť sumu vo výške 1 462,60 € s prísl., a v prevyšujúcej časti vo výške 960,07 € žalobu zamietol.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyberám:

- odsek 6. odôvodnenia: „Právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) uzavrel so žalovanou dňa 19.4.2017 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2800 eur. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splatiť v 120 mesačných splátkach po 49,16 eur až do celkovej sumy úveru 5 899,20 eur. Pri uzatváraní zmluvy veriteľ neskúmal schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver.“

- odsek 7. odôvodnenia: „Žalovaná porušila svoju povinnosť splácať dlh v pravidelných mesačných splátkach, ku dňu podania žaloby uhradila sumu 1 157,40 eur. V priebehu konania uhradila sumu 180 eur.“

- odsek 23. odôvodnenia: „Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úniijné právo a s poukazom na § 7 odsek 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu

spotrebiteľa. Bolo na žalobcov, aby tento preukázal, že bonita žalovanej bola náležite skúmaná, že bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 odsek 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

- odsek 24. odôvodnenia: „Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o úvere, pričom právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Na výzvu súdu žalobca oznámil, že žalovaná bola povinná predložiť potvrdenie o svojom príjme, tvrdené skutočnosti však ničím nepreukázal, preto mal súd za to, že veriteľ žiadnym spôsobom neskúmal schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver, pretože ak by aspoň minimálne skúmal bonitu žalovanej, žiaden úver by jej nebol neposkytol. Nakoľko právny predchodca žalobcu hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť bonitu dlžníka, súd považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.“

- odsek 25. odôvodnenia: „Na základe úverovej zmluvy bola žalovanej poskytnutá suma 2 800 eur, ktorú mala žalovaná splatiť v 120 mesačných splátkach po 49,17 eur, poskytnutý úver sa však považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná do podania žaloby uhradila 1 157,40 eur, v priebehu konania uhradila sumu 180 eur, a to platbami zo dňa 21.5.2021 vo výške 15 eur, dňa 22.6.2021 vo výške 15 eur, dňa 21.7.2021 vo výške 15 eur, dňa 23.8.2021 vo výške 15 eur, dňa 22.9.2021 vo výške 15 eur, dňa 21.10.2021 vo výške 15 eur, dňa 22.11.2021 vo výške 15 eur, dňa 28.1.2022 vo výške 15 eur, dňa 23.3.2022 vo výške 15 eur, dňa 22.4.2022 vo výške 15 eur, dňa 23.5.2022 vo výške 15 eur. Z uvedeného dôvodu súd žalobe žalobcu vyhovel čiastočne a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1 462,60 eur.“

- odsek 26. odôvodnenia: „V ostávajúcej časti súd žalobu zamietol z dôvodu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá.“

Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“

Rozsudkom vydaným v základnom konaní je preukázané, že žalovaný porušil moje právo tým, že odo mňa požadoval nedôvodný nárok čo do jeho výšky v súdnom konaní, keďže v rámci zmluvného vzťahu v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z., dodávateľ porušil svoje povinnosti postupovať v súlade s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa, čím je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie (ďalej aj „PFZ“) za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v základnom konaní.

Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že si žalovaný uplatnil nedôvodnú pohľadávku.

Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považujem sumu vo výške 960,07 €, čo predstavuje sumu, ktorú žalovaný nedôvodne odo mňa požadoval v základnom konaní, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa chcel obohatiť.

Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Pojem „primeraný“ má viacero synonym, avšak jedným z nich je slovo „spravodlivý“. Výška primeraného finančného zadosťučinenia preto nemôže mať len symbolický význam, pretože symbolická výška nezohľadňuje obsah pojmu spravodlivosť. Zároveň je potrebné zohľadniť aj účel inštitútu PFZ, a to jeho sankčnú, odradzujúcu, satisfakčnú a relutárnu funkciu.

V tejto súvislosti dávam do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na

prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa.

Nakoľko som spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. Z tohto dôvodu sa domáham PFZ vo výške 960,07 €. Aj s ohľadom na výšku sumy nedôvodne požadovanej v základnom konaní,

ako aj opakované porušenia povinnosti veriteľa, o čom má žalovaný z obdobných súdnych konaní skúsenosť a vedomosť mám za to, že PFZ vo výške 960,07 €, naplní jednotlivé ciele a funkcie inštitútu PFZ. Uvedená výška je podľa môjho názoru najvyšš v minimálnej miere primeraná aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút), ktoré podľa zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Národná banka Slovenska.

Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 24Csp/103/2021-116 zo dňa 06.06.2022, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v tzv. základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ,

ani rozširovať, ani zužovať.

II.

Na základe uvedeného navrhujem, aby súd po vykonanom dokazovaní vyhlásil tento

r o z s u d o k :

I. Žalovaný je p o v i n ň ý zaplatiť žalobkyni 960,07 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. Žalovaný je p o v i n ň ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením."

4. Z rozsudku v základnom konaní sp. zn. 24Csp/103/2021 z bodu 1. odôvodnenia vyplýva, že pôvodným žalobcom bola VÚB, a.s. Uvedené zároveň znamená, že došlo k postúpeniu pohľadávky na Intrum Slovakia, a.s., ktoré súd vyhodnotil ako platné, keďže inak by zmenu žalobcu neprípustil a čiastočne by jej nevyhovetl.

5. Žalobkyňa sa odvoláva na

- rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022: Odvolacím súdom zvolenú interpretáciu na vec sa vzťahujúceho ustanovenia § 3 ods. 5, ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z. (bod 15.1.) - na základe ktorej dospel k záveru, že žalovaná napriek tomu, že nebola stranou predchádzajúceho sporu (bod 15.), bola pasívne vecne legitimovaná v spore o priznanie primeraného finančného zadostučinenia žalobcom, pretože spôsobilá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo spotrebiteľského úveru a tým aj v konečnom dôsledku následný úspech žalobcov v spotrebiteľskom konaní s postupníkom - považuje najvyšší súd za správnu a zodpovedajúcu zistenému skutkovému stavu. Odvolací súd teda právne konformným spôsobom vysvetlil právne dôvody, pre ktoré pasívna vecná legitimácia v tomto spore svedčila práve žalovanej. Na zdôraznenie správnosti odvolacím súdom zvolenej interpretácie ustanovenia § 3 ods. 5, ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z. najvyšší súd dodáva, že zo zákonnej dikcie označenia zodpovedného subjektu, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadostučinenie („od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“) de lege lata nevyplýva, že to nevyhnutne musí byť iba jedna zo sporových strán v konaní na súde, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný, hoci ním spravidla bude práve tento procesný subjekt. V okolnostiach danej veci nosné dôvody neúspechu veriteľa (postupníka) a tým aj úspechu dlžníka (spotrebiteľa) spočívali v absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení spotrebiteľskej pohľadávky žalovanou (postupiteľom), pre nedodržanie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom v hre bol stále nárok zo spotrebiteľského úveru uzavretého medzi žalovanou a žalobcami. V takomto prípade určenie zodpovednou žalovanú za porušenie povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi v súvislosti s nárokom žalobcov na primerané finančné zadostučinenie neodporuje zneniu zákonnej dikcie podľa § 3 ods. 5 ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z.

- na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023: K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok

Okresného súdu Svidník zo dňa 21.02.2018, č. k. 5C/230/2014-182, v ktorom bolo konštatované, že žalobca (teraz žalovaný) nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimitáciou v konaní, nakoľko nepreukázal doručenie výzvy v súlade s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a preto je postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu (teraz žalovaného) neplatné a to bez ohľadu na to, či sa jedná o splatné, alebo nesplatné pohľadávky... V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľa v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou..., keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalo obchodnú prax...

Z dikcie schválenej právnej vety a citovanej časti uvedeného dovolacieho rozhodnutia (R 47/2022) inter alia vyplýva, že zodpovedným subjektom (§ 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z.) v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť veriteľ (postupca), alebo veriteľ (postupník). 16.1. Na podporu nosných právnych záverov odvolacieho súdu v reakcii na nastolenú dovolaciu otázku (bod 11) najvyšší súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR (ďalej len „ústavný súd,“) z 25. februára 2021 sp. zn. II. ÚS 97/2021, v ktorom ústavný súd quasimeritórnym rozhodnutím odobril právne závery odvolacieho súdu, ktorý priznal žalobcovi (spotrebiteľovi) finančné zadosťučinenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.) vo vzťahu k veriteľovi (postupníkovi), hoci tento namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaný v spore (keď tak, jeho právny predchodca, pozn.), pričom odvolací súd uviedol, že „[n]a veci nemôže zmeniť nič ani tvrdenie odvolateľa, že úverovú zmluvu so žalobkyňou neuzatváral on, ale jeho právny predchodca, lebo bol to práve žalovaný, ktorému v konaní OS Prešov pod sp. zn. 14Csp/327/2017 bolo právoplatné rozhodnuté o zamietnutí žaloby čo do sumy 334,49 Eur,“.

- rozhodnutie NS SR sp. zn. 9Cdo/324/2020: toto riešilo nesúvisiace právne otázky: Žalovaná vymedzila dve otázky, ktoré podľa nej boli nesprávne posúdené a to: „1. Je možné spotrebiteľovi priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa aj v prípade, že spotrebiteľ je v spore žalovaný?“ (ďalej aj „prvá otázka“) a v prípade kladnej odpovede na prvú otázku: „2. Má právo na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa aj v prípade, ak dodávateľ ako žalobca bol v takomto spore úspešný v rozsahu 75 % a teda neúspech žalovaného ako žalobcu bol v menšinovom rozsahu?“ (ďalej aj „druhá otázka“).

5.1. Na rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 a 7Cdo/237/2021 sa odvoláva aj KS v PO v žalobkyňou predloženom uznesení sp. zn. 3CoCsp/18/2024.

6. Súd naschvál do odôvodnenia svojho rozhodnutia opísal obidve žaloby, aby bolo zrejmé že sú totožné. Rozhodujúce časti žalôb opakuje ešte raz:

9Csp/101/2024 - Rozsudkom vydaným v základnom konaní je preukázané, že žalovaná porušila moje právo tým, že v rámci zmluvného vzťahu postupovala v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z., keďže úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na porušenie povinnosti dodávateľa postupovať v súlade s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa, a následne odo mňa požadovala nedôvodný nárok čo do jeho výšky v súdnom konaní.

29Csp/101/2024 - Rozsudkom vydaným v základnom konaní je preukázané, že žalovaný porušil moje právo tým, že odo mňa požadoval nedôvodný nárok čo do jeho výšky v súdnom konaní, keďže v rámci zmluvného vzťahu v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z., dodávateľ porušil svoje povinnosti postupovať v súlade s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa, čím je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

6.1. Odôvodnenie žalôb je teda úplne rovnaké a spočíva na tom, že v tzv. základnom konaní žalobcovi (teraz žalovanému) nebola priznaná uplatnená pohľadávka v celom rozsahu ale len čiastočne z dôvodu, že poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov z dôvodu porušenia odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity.

7. Vo vzťahu k citovaným rozhodnutiam NS SR je potrebné uviesť, že ich nemožno na prejednávajúcu vec aplikovať. Aplikácia totiž prichádza do úvahy iba pri obdobnosti skutkového stavu. Táto obdobnosť však daná nie je, pretože citované rozhodnutia NS SR vychádzajú z neplatnosti tzv. postupnej zmluvy, kdežto v prejednávanej veci bola postúpná zmluva platná.

7.1. Citované rozhodnutia zároveň uvádzajú, že v prípade neplatnej postupnej zmluvy možno žalovať postupcu alebo postupníka, ale nie oboch naraz, čo je logické, keďže inak by sa spotrebiteľovi dostalo plnenie dvakrát.

8. Podľa § 230 C.s.p. - Ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

Podľa NS SR sp. zn. 6Cdo/201/2020 – „29. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, o ktorej už bolo prv právoplatne rozhodnuté. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Z hľadiska totožnosti osôb nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného).

Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak).“

8.1. Podľa slovenskej právnej teórie a praxe nedostatkom podmienky súdneho konania je i prekážka rozhodnutej veci (res iudicatae), ktorá bráni tomu, aby na súde prebiehalo iné konanie v tej istej veci. Táto prekážka vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má a) rovnakých účastníkov, b) rovnaký predmet konania a c) rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo ako vec, ktorá bola právoplatne skončená.

Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, táto je daná aj vtedy, ak pôvodný účastník v prvom konaní je vystriedaný právnym nástupcom v druhom konaní (musí byť však ako právny nástupca pôvodného účastníka označený), a tiež vtedy, ak účastníci v druhom konaní vystupujú v opačnom procesnom postavení.

Predmet konania je vymedzený petitom návrhu na začatie konania, a základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami, ktorými je petit zdôvodnený.

Prekážka rozhodnutej veci je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti reflektovať, a to bez zreteľa na to, kedy túto prekážku zistí, alebo kedy táto prekážka vznikla. V takom prípade vždy konanie zastaví.

9. Keďže došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá bola predmetom sporu v základnom konaní, tak nepriaznivé účinky porušenia povinnosti skúmania bonity s odbornou starostlivosťou vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru musí niesť právny nástupca a teda Intrum Slovakia s.r.o. Uvedené je podstatou právneho nástupníctva. Prijmúc logiku žalobkyne by v prípade postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na tri subjekty a to na 1. istina, na 2. úroky a na 3. poplatky, by o primerané finančné zadostučinenie bolo možné žalovať nielen troch v základnom konaní úplne alebo čiastočne neúspešných postupníkov ale aj 3x postupcu, pričom všetky žaloby by boli odvodené od rovnakého porušenia povinnosti postupcu. Takýto záver ako zjavne absurdný je nutné odmietnuť a žalovaní môžu byť iba postupníci.

10. Podľa § 256 ods.1 C.s.p. - Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

10.1. Z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil právny zástupca žalobkyne, pričom toto zavinenie sa pričíta žalobkyňi. Žalobkyňa je tak povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom súd žiadne dôvody na aplikáciu § 257 C.s.p. v jej prospech nezistil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.